

Sygn. akt I UK 348/06

POSTANOWIENIE

Dnia 22 lutego 2007 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Małgorzata Wrębiakowska-Marzec

w sprawie z odwołania W. R.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w Ł.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy w związku ze służbą wojskową,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 22 lutego 2007 r.,

skargi kasacyjnej ubezpieczonego od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 25 lipca 2006 r.,

odrzuca skargę kasacyjną.

Uzasadnienie

Wyrokiem z dnia 25 lipca 2006 r. Sąd Apelacyjny oddalił apelację W. R. od wyroku Sądu Okręgowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 2 sierpnia 2005 r., którym oddalono odwołanie wnioskodawcy od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, odmawiającej mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku ze służbą wojskową.

Od powyższego wyroku pełnomocnik wnioskodawcy wywiódł skargę kasacyjną, która nie została opłacona opłatą podstawową w kwocie 30 złotych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

W myśl art. 36 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. Nr 167, poz. 1398 ze zm.) w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych i w sprawach odwołań rozpoznawanych przez sąd pracy i ubezpieczeń społecznych pobiera się opłatę podstawową w kwocie 30 złotych wyłącznie od apelacji,

zażalenia, skargi kasacyjnej i skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia. Przepis ten wszedł w życie z dniem 2 marca 2006 r., wprowadzając istotną zmianę do obowiązującego przed tą datą stanu prawnego, albowiem zgodnie z art. 463 § 1 k.p.c., ubezpieczony nie miał obowiązku uiszczania opłat sądowych. W myśl art. 149 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, w sprawach wszczętych przed dniem wejścia w życie ustawy (2 marca 2006 r.) stosuje się, do czasu zakończenia postępowania w danej instancji, dotychczasowe przepisy o kosztach sądowych. Nie ulega wątpliwości, że zaskarżony skargą kasacyjną wyrok Sądu drugiej instancji został wydany po dacie wejścia w życie przepisów ustawy, a tym samym profesjonalny pełnomocnik wnioskodawcy winien był uiścić od skargi kasacyjnej opłatę podstawową określoną w art. 36 ustawy.

Skutki nieuiszczenia opłat od środków odwoławczych i środków zaskarżenia wnoszonych przez profesjonalnych pełnomocników określa dodany z dniem 2 marca 2006 r. przepis art. 130² § 3 k.p.c., zgodnie z którym sąd odrzuca bez wezwania o uiszczenie opłaty pismo wniesione przez adwokata, radcę prawnego lub rzecznika patentowego środki odwoławcze lub środki zaskarżenia (apelację, zażalenie, skargę kasacyjną, skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, sprzeciw od wyroku zaocznego, zarzuty od nakazu zapłaty, skargę na orzeczenie referendarza sądowego) podlegające opłacie w wysokości stałej lub stosunkowej obliczonej od wskazanej przez stronę wartości przedmiotu zaskarżenia. W uchwale z dnia 26 września 2006 r., II UZP 11/06 (Biul.SN z 2006 r. nr 9, poz. 15) Sąd Najwyższy stwierdził, że przepis art. 130² § 3 k.p.c. stosuje się do środków odwoławczych i środków zaskarżenia podlegających opłacie podstawowej, o której mowa w art. 35 i 36 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych. W konsekwencji wezwanie do uiszczenia opłaty, której wysokość wynika z przepisu (jest określona kwotowo lub stosunkowo) kieruje się tylko do strony działającej bez adwokata lub radcy prawnego (art. 130 § 1 k.p.c.), natomiast profesjonalny pełnomocnik ma obowiązek jej uiszczenia bez wezwania.

Wniesienie skargi kasacyjnej bez uiszczenia opłaty podstawowej przez adwokata lub radcę prawnego skutkuje jej odrzuceniem z mocy art. 130² § 3 k.p.c. (por. także postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 października 2006 r., II PZ 40/06). Tak też winien postąpić Sąd drugiej instancji, a skoro tego nie uczynił, zobligowany do odrzucenia środka zaskarżenia jest Sąd Najwyższy z mocy art. 398⁶ § 3 k.p.c.